

Jakob en Lina.

EEN PINKSTERVERHAAL
VOOR SCHOOL EN HUISGEZIN,

DOOR

C. VAN DER VELDEN Jz.,
Hoofdonderwijzer te Rotterdam.

UITGEGEVEN DOOR DE NEDERLANDSCHE ZONDAGSCHOOLVEREENIGING.

—♦♦♦—

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.
1873.

Prijs f —.10; 100 Ex. f 7.50.

Jakob en Lina.

EEN PINKSTERVERHAAL

VOOR SCHOOL EN HUISGEZIN,

DOOR

C. VAN DER VELDEN Jz.,

Hoofdonderwijzer te Rotterdam.

UITGEEVEN DOOR DE NEDERLANDSCHE ZONDAAGSCHOOLVEREENIGING.

AMSTERDAM,

HÖVEKER & ZOON.

1873.

I. GEWENSCHTE TIJDING.

„Moeder! is er al een brief van Oom en Tante?“ dat was reeds menigmaal de vraag van Lina en Jakob geweest, als zij uit de school te huis kwamen. Ook ditmaal moest moeder deze vraag ontkennend beantwoorden. Hadden deze kinderen dan zooveel belang bij het ontvangen van een brief, dien Oom en Tante zouden zenden? Ongetwijfeld zagen zij met ongeduld naar de tijding uit, die zij uit de Hollandsche stad L. verwachtten. En geen wonder ook. Jakob en Lina waren twee lieve kinderen, eene vreugde voor hunne ouders, die eenvoudige vrome landlieden waren, en op een der dorpen in Gelderlands achterhoek woonden. Deze kinderen waren nog nooit verder geweest, dan een uur of twee van hunne geboorteplaats verwijderd. Zij zagen nog niet veel van de wereld, deze arme jeugdige dorpelingen, en toch waren zij het liefst in de ouderlijke woning, en tevreden onder velerlei gemis. Hunne ouders moesten zich schraal behelpen; overvloed kenden zij niet, in eerlijke armoede levende, gevoelden zij zich toch gelukkig. Waar de grooten dezer aarde zich baden in genot en overdaad, en veelal vrede voor het hart missen, daar woonden in de stulp dezer minbedeelden liefde en vrede

en rust. Jakob, een knaap van elf jaren had reeds vijf daarvan ter school gegaan, en was een der vlugste en gehoorzaamste leerlingen. Zijne zuster Lina, een jaar jonger, muntte evenzeer door haar gedrag en hare vorderingen op de school uit. De onderwijzer had in hen zijne beste discipelen, van wie hij veel genoeg had en die hij beminde. Eén voorrecht vooral ontbrak aan de opvoeding dezer twee: zij konden geene christelijke school bezoeken; want op dit kleine dorp bestond zulk een nuttige inrichting toen nog niet. Maar, wat in de school niet mocht geleerd of verteld worden dat namen de ouders voor hunne rekening. Zij, vrienden des Heeren, konden en mochten van het ééne noodige, van den éénigen Heiland niet zwijgen. In alle eenvoudigheid, want zij waren weinig ontwikkelde menschen, deelden zij de geschiedenis uit Gods Woord, en vooral die uit het leven van Jezus hunnen kinderen mede. Wat andere zaken aanging, zooals rekenkunde enz. hierin waren de kinderen de ouders ver vooruit; en van de vaderlandsche geschiedenis wisten zij tamelijk veel te vertellen. Steeds hadden deze menschen gezorgd, dat Jakob en Lina zooveel mogelijk getrouw de school bezochten; dit ging evenwel in den winter gemakkelijker dan in den zomertijd. In eene der steden van Zuid-Holland woonde de broeder van Jakobs vader. Die oom was een goed bemiddeld man, die echter geen kinderen had. Onze Jakob en Lina kenden oom en tante te L. niet; zij hadden hen nooit gezien. Wel hoorden zij nu en dan door hunne ouders wat van hen; wel hield men briefwisseling, en Oom ondersteunde zijn lieven armen broeder in de winterdagen;

doch zij waren nooit in de gelegenheid geweest om hen te zien, en o zoo gaarne bezochten zij dien goeden oom, die lieve tante eens, wier portretten de eenige schilderijtjes in hunne schamele woning waren. Deze begeerte stond weldra vervuld te worden. Oom had geschreven, dat hij eens over zoude komen; doch dit was niet gebeurd; door eene kortstondige ziekte en drukke bezigheden was deze daarin verhinderd. Maar nu schreef Lina's vader, of er geene gelegenheid zou zijn, om haar en haar broeder voor eenige dagen te logeeren; vader zou hen dan in L. brengen, en dadelijk weder terugreizen. Die brief werd door de kinderen met blijdschap naar de brievenbus gebracht. En nu zagen zij bij elken posttijd naar antwoord uit. Het is om die reden, dat men vraagde: „Is er al een brief van oom en tante?” Er verliepen eenige dagen, eer er tijding kwam. „Nu heb ik een brief, Jakob en Lina!” Vol ongeduld herneemt Lina: „Moeder! mogen wij komen?” En Jakob insgelijks. Moeder leest daarop het lieve briefje van oom en tante, waarin bepaald werd, wanneer zij hen konden afwachten, en hoe zij moesten reizen. Ook had tante eenig geld voor de reis overgezonden; dus alles was in orde, en als er geen verhindering kwam, zouden zij Zaterdag vóór Paascheest naar de mooie Hollandsche stad L. vertrekken, om door oom en tante afgehaald te worden, waar zij met de spoorwagen zouden aankomen op het bepaalde uur en den bepaalden dag. Of deze kinderen verblijd waren met deze gewenschte tijding; hunne oogen straalden van vreugde, zij lachten en sprongen, zij vlogen moeder om den hals en kusten haar, en ijlden naar vader

op het veld, om ook hem die goede boodschap te brengen. De een liep al sneller dan de ander, om het eerst aan vader die tijding te zeggen; want zij wisten, dat ook hij in hunne vreugde deelde, en dat vader hen zou vergezellen. Opgetogen, opgewonden waren beide; zij konden daar niet van zwijgen, zelfs niet eens rustig slapen. De ouders waren niet zoo blijde, en vader gaf eenige afleiding aan deze te groote blijdschap. „Lieve kinderen!“ sprak hij, „het is mij menigmaal in mijn leven gebeurd, als ik zoo buitengewoon opgewekt en blij was, dat er soms wel eens groote droefheid op volgde. Ik hoop dit nu voor u evenwel niet; maar toch moet gij den tekst niet vergeten, die gij wel bij mij opgezegd hebt: „Verheugt u met beving.“ Dit gezegde, deze les van vader bracht onze kinderen tot eenig nadenken, en verminderde wel eenigermate hun vreugde; vooral als die woorden hen in de gedachten kwamen: „Verheugt u met beving,“ die zij nu zeer goed begrepen.

Het vervolg dezer geschiedenis zal u toonen, hoe gepast de herinnering aan dat Schriftwoord bij deze gelegenheid voor Jakob en Lina was, en hoe menigmaal onze begeerten onvervuld blijven, onze plannen verijdeld worden. Niets bestendig hier beneden.

II. TELEURSTELLING.

Groot was de vreugde, zooals wij vernamen, die zich geheel meester maakte van de harten der kinderen, welke een genot tegemoet zagen, zoo geheel eenig in hun leven.

Nog maar eene groote week, en zij gingen met vader op reis. Hoe lang die dagen waren door hun sterk verlangen kunt gij licht begrijpen, als gij u maar herinnert aan iets dergelijks, dat u beloofd werd. In ziekte en smart duurt de tijd evenzeer lang, maar in dagen of oogenblikken van genot, vervliegt de tijd en schijnt hij arendsvleugelen te hebben.

Voor Jakob en Lina scheen die week wel een maand te duren. »Nu nog maar drie dagen, Jakob! gelukkig!» riep 's morgens bij het ontwaken onze Lina. Maar eer deze dag, op welchen zij dit zeide, ten einde was gespoed, gebeurde er iets in de ouderlijke woning, dat voor deze kinderen niet aangenaam kon zijn.

Tegen den avond klaagde moeder over zware hoofdpijn, die hoe langer hoe erger werd, en vaders hart met vrees en schrik vervulde. Dit was een middel, waardoor Jakob en Lina hunne vreugdetoonen wat lager stemden. Zij zagen elkander soms zeer bedrukt aan, en begonnen te vreeszen of de reis wel door zou gaan. Werd moeder niet beter, dan kon althans vader niet medegaan, en zonder hem durfden zij die in hun oog zoo groote reis niet aanwangen. Bovendien, zij zouden ook zeer weinig of geen

genot smaken bij oom en tante. „Verheugt u met beving,“ sprak Jakob tot Lina: „vader had wel gelijk!“ Bijna ieder uur was Jakob of Lina bij het ziekbed der moeder te vinden, ja, om haar te helpen zoo het noodig mocht zijn, maar vooral om te zien en te vragen of zij al wat herstelde. De dag vóór het vertrek, zooals het bepaald en gewenscht was, zag vader zich genoodzaakt de reis af te schrijven, daar moeder ernstiger ziek was, en vader en kinderen het ergste vreesden. Zoo veranderde hunne groote vreugde in diepe droefheid en smarte. Dat hadden zij het allerminst gedacht of verwacht. Op zulk eene verandering, zulk eene teleurstelling hadden zij in het geheel niet gerekend. In plaats van het Paaschfeest en de Paaschvacantie te L. door te brengen in genoegen en verblijd, moesten zij nu aan het krankbed hunner zwakke, zieke, lieve moeder zitten. De liefde tot haar deed beide weenen, en alle krachten besteedden zij om het lijden te verzachten. Zij hielpen getrouw en baden om het behoud van het leven der dierbare.

Neen, al waren zij in hunne verwachting teleurgesteld, meent niet, dat zij als zoovele kinderen pruilten en mordden, omdat zij hun zin niet kregen. Men bespeurde wel spijt, dat ze verhinderd waren, maar geene ontevredenheid, in woord of gelaat. Zij spraken bijna niet meer over oom en tante; de moeder was het onderwerp hunner gedachten en gesprekken.

Als vader aan den arbeid was, paste Jakob op moeder, en Lina zorgde zoo goed zij dit kon voor den maaltijd. Niets was hun te veel. Ach! als moeder eens voor altijd

heenging! Dan zouden Lina en Jakob niet te troosten zijn. Wat doodsche stilte was daar in die woning! Nu geen gezang, alle vroolijkheid scheen voor immer verdwenen; men dacht niet, dat de lijdende herstellen kon. Ook gaf de dokter weinig hoop. Toch werd de vrees hier beschaamd, het gebed van vader en kinderen door God verhoord. Terwijl de zieke daar nederlag, afgemat door koorts op koorts, ontbrak het niet aan de noodige lessen, die vader uitdeelde onder zijn kroost, en die voor hun gansche leven vruchten konden dragen. Gedurig moest bij beurte Jakob of Lina aan oom schrijven, hoe het met moeder gesteld was, en dan beantwoordde oom deze brieven bemoedigend voor vader en hen. Als Jakob eenige oogeblikken ten beste had, ging hij alleen, om den Heere te bidden voor zijne lieve moeder; ook Lina, die soms bitterlijk bedroefd kon zijn, liet hare kinderbede niet na, om te smeeken, dat de Heere hare moeder toch weer mocht herstellen en aan het huisgezin terug mocht schenken. De groote Hoorder des gebeds verblijdde hen ook weldra, zoodat er hoop bestond op volkomen genezing en herstel. Wij zullen getuigen zijn van hunne vernieuwde blijdschap, na eenige weken van kommer en smart.

III. KINDERLIJKE VREUGDE.

Op regen volgt zonneschijn; na een nacht van gewezen volgt een dag van gejuich en zoo wisselt in het leven des Christens alles af. Ook in de harten onzer hutbewoners had deze gewenschte verandering plaats. Bij hen volgt nu vreugde, zoowel in huis en op reis, als in de stad en op het feest, dat hen wacht te L. Van lieverlede weken bij de verzwakte moeder de koorts en benauwdheden; de geneesheer kon gelukwenschen met herstel, dat van dag tot dag beter te zien was; de vorige krachten kwamen weder; zij werd sterker en vertoonde zich weder in den kring harer dierbaren en aan den disch stond haar stoel niet langer ledig. Toen zij voor de eerste keer aan tafel had gegeten mochten zij wel met het hart zingen: Ps. 30 : 1 en 4.

»Ik zal met hart en mond, o Heer!
 Uw naam verhoogen en Uw eer,
 Dewijl Gij mij Uw bijstand boodt,
 Mij optrokt uit den diepsten nood;
 Gij hebt het leven mij geschonken,
 Ik ben niet in den kuil gezonken.

Perst eens de bittere tegenspoed
 Des avonds het benauwd gemoed
 Tot naar gejammer en geklag:
 Nauw rijst des morgens vroeg de dag,
 Of God verleent, in plaats van lijden,
 Weér stof tot juichen en verblijden.”

Zoo was dan moeder op het gebed harer huisgenooten en vrienden tusschen het Paasch- en Pinksterfeest weder geheel genezen, en was zij als een nieuw geschenk aan de haren teruggegeven. Grootte blijdschap heerschte er in huis en hart, ook onder de familie te L. die een lieven brief zond, en de belofte herhaalde, om de kinderen tegen het Pinksterfeest te zullen verwachten. Nu de zieke volkomen verzezen was uit hare gevaarlijke krankheid, schreef vader terug, dat aan dat verzoek bij leven en gezondheid gevolg zou gegeven worden. De vreugde van vroeger herhaalde zich weder, doch niet zoo buitensporig en opgewonden. Zij, Jakob en Lina, dachten aan het verheugen met beving of vreeze. Men telde toch ook elken dag, en keek ongeduldig naar de Pinkstervacantie uit. Die liet zich niet wachten. En spoediger dan men gedacht had, was de tijd genaderd, dat alles voor de reis moest gereed gemaakt worden. Jakob en Lina mochten de beste kleederen aantrekken, en wat vreugde aan den morgen van den dag, bestemd om de reis aan te vangen, toen de liefelijke stralen der zon een heerlijken dag voorspelden. In de natuur was het zonnig, ook in het hart der reisgenooten. Dat zij zeer vroeg ontwaakten en vroeg genoeg reisvaardig waren, kunt gij wel nagaan. Hoe menigmaal werd op de klok gezien, of het nog geen tijd was! Ten laatste was het uur van vertrek geslagen, zoolang reeds verbeid. Na afscheid van moeder te hebben genomen, alsof men naar Amerika vertrok, ging vader met Jakob aan de rechter- en Lina aan de linkerhand eerst een voetreisje van een paar uren maken. Eer zij Gelderlands hoofdstad hadden bereikt, waren

zij met een vriend van vader medegereden, en nu zij voor de eerste maal een stoomboot zagen, die hen naar Holland zou brengen, bestormden zij vader met vragen over al wat onder hunne oogen kwam. Jakob was vol verwondering en gaf zijn oogen de kost, om over wat hij zoo verzamelde later te spreken of te vragen. Vader kon hem niet op alles het rechte antwoord geven, maar oom zou een betere vraagbaak wezen. Aangenaam en onder begunstiging van het heerlijkste weder werd de reis naar R. den Rijn af voortgezet. Bestendig ware onze drie reizigers dan ook boven op de stoomboot, vanwaar zij voor hen nieuwe, uitnemende uitzichten en gezichten hadden. Jakob vraagde bij het zien van torens en torentjes, welke plaatsen men voorbijvoer. Hij wist van de kaart wel het een en ander en menigmaal raadde hij ook wel den naam van dorp of stad, aan rechter- of linkeroever gelegen. Met Lina verlangde hij toch naar het einde der reize, en recht blij waren beide, toen zij de groote koopstad R. in het oog kregen. De groote drukte, de menigte menschen, die prachtige gebouwen en winkels, die zij in deze koopstad zagen, deed hen denken aan de schoollessen, die hun onderwijzer met hen hield als hij de aardrijkskunde van Zuid-Holland behandelde. Het was hun als waren zij op eenmaal in eene andere wereld verplaatst, zoo vreemd liepen zij aan vaders hand door het gewoel heen van de boot naar het stationsgebouw, om zoo met den trein naar L. te stoomen. Deze vreemde manier van reizen voor onze dorpelingen was recht vernakelijk, schoon zij niet geheel zonder vrees zich gevoelden, en blijde waren zij toen de spoor te L. stilstond en zij voor de eerste keer hun oom

en tante ontmoetten, die hen kwamen afhalen. Nu steeg hunne vreugde ten top. Zoo was hunne begeerte vervuld en had men het doel der reis bereikt. Wat hadden zij dien dag niet gezien! Vol gedachten waren zij eindelijk in slaap geraakt, en 's morgens vroeg waren zij vol van al het goede, dat zij genoten. Jakob en Lina waren recht daar te huis; zij ondervonden, dat oom en tante hen liefhadden, en dat zou nog duidelijker worden door het genoeg, dat zij te wachten hadden. Een waar vriend van kinderen, schoon zelf zonder kinderen, ging oom met neef en nicht nu de stad eens door, en wandelde dag aan dag met hen onder nuttige gesprekken ook in de schoone omstreken der stad. Al wat bezienswaardig en merkwaardig mocht heeten, zou oom hun laten zien. Aan het vragen en beantwoorden der vragen scheen geen einde te komen. Oom merkte al spoedig, dat beide verstandige, welontwikkelde kinderen waren, ja van de geschiedenis der stad L., zoo belangrijk en merkwaardig, wisten zij meer dan menig kind, dat in de stad zelf woonde. Het waren dagen van genot voor oom en tante, zoowel als voor Jakob en Lina, die wel wenschten voor altijd daar te blijven. Toch vergaten zij hunne ouders niet. Vader was weer spoedig vertrokken met een lief briefje der kinderen, die het hem voor moeder medegaven. Hoe lang zij te L. zouden vertoeven, wist men nog niet. Na het Pinksterfeest zou oom daaromtrent wel eenig bericht naar de ouders zenden. Het feest naderde, en op dat feest zou oom beide medenemen naar het jaarfeest der Zondagschool, dat juist op den tweeden Pinksterdag gevierd werd. Oom was daartoe best in de gelegenheid, omdat hij een der

bestuurders en sprekers was van die Vereeniging. Verlangend zagen de kinderen reeds uit naar dat feest, waarvan tante evenals oom hun al veel medegedeeld had: de leerlingen der Zondagschool zouden worden ondervraagd en moesten zulke mooie stukjes zingen met begeleiding van orgel of piano. Zij zorgden, dat zij de versjes, die oom hun gegeven had, goed kenden, dan konden zij ook medezingen. Tante zong ze met hen, en dat vonden ze al zeer aangenaam.

Wat al vreugde! De blijdschap werd al grooter en grooter, en toch te midden van dat alles, vergaten onze twee de les van vader ook nu niet: „Verheugt u met beving.”

IV. FEESTVIERING.

De tweede Pinksterdag was daar. Tegen drie ure in den middag gingen oom en tante met Jakob en Lina naar de kerk, waar het feest zou plaats hebben.

Al verscheidene kleine feestgenooten waren aanwezig, die met blijde aangezichtjes plaats genomen hadden in het ruim der kerk. Vele grooten, waaronder de ouders der kinderen, waren gekomen om deel te nemen aan de kinderlijke feestvreugde. Het orgel speelde liefelijk, en toen het bepaalde uur sloeg, begon een der kindervrienden de samenkomst met gebed en toespraak. Beurtelings werd

verteld, gezongen, gevraagd, alles betrekking hebbende op het heerlijke Pinksterfeest. De leerlingen hadden elk een vers voor zich, dat zij bijna allen konden opzeggen, en waarover dan werd gesproken. Men zong dan enkele coupletjes van dat Pinksterlied; en dit veraangenaamde deze feesture. Wij schrijven hier dat Pinksterlied af; want als gij dat begrijpt, hebt gij de geheele Pinkstergeschiedenis in kleine versjes, die gij gemakkelijk in uw geheugen kunt prenten, en zoo vergeet gij nimmer dit belangrijk Christelijk feest, dat ieder jaar terugkeert.

1. HET PINKSTERWONDER.

Tien dagen zijn voorbij gesnel
Sints Hij is heengegaan,
Die vroeger, na de rust des doods,
Uit 't graf is opgestaan.

Ja, Jezus voer ten hemel op
Vol macht en majesteit,
Hij had Zijn jongren toen beloofd
Des Geestes heerlijkheid.

In 't tiental dagen bidden zij
En smeeken tot den Heer;
En na dien tijd, op 't groote feest,
Daar daalt die zegen neer.

Zij zijn thans in de tempelstad
Als één van hart tezaam;
Zij heffen biddend de oogen op
In Jezus' dierbren naam.

Terwijl zij zoo verzameld zijn,
 Wat hoort, wat ziet men daar ?
 't Zijn teeknen, die Gods almacht zendt,
 Zoo groot als wonderbaar.

Men hoort een vreeselijk geluid,
 Ontzaglijk en met kracht,
 Vervullende geheel het huis,
 Gelijk een storm in macht.

Wat of dat toch beteeknen moet,
 En wel op zulk een feest ?
 Die wind, zoo krachtig, vol geweld,
 Beeldt af den Heiligen Geest.

Die Geest bezielt, vernieuwt, herschept,
 Blaast henen waar Hij wil ;
 Hij zuivert, reinigt het gemoed,
 En maakt na 't stormen stil.

Maar, wat verneemt het oog ook hier,
 Waar 't oor geluid vernam ?
 Wat schittert op der jongren hoofd ?
 't Is wondervuur en vlam.

Verdeelde tongen als van vuur,
 Wat dit beduiden zal ?
 Het vuur verwarmt, geeft licht, heeft kracht,
 En loutert, zuivert 't al.

De Heiland doopt met Geest en vuur ;
 Die Geest verlicht, bekoort ;
 De tongen beelden talen af,
 Ten dienste van Zijn Woord.

De Heilige Geest vervulde nu
 Het hart der jongrenschaar,
 Hun ziel ontvlamt; 't is liefde, licht!
 Wat was het heerlijk daar!

Vol van dien Geest, dien levensgloed,
 Verheffen zij hun stem:
 't Is licht en kennis, troost en vreugd,
 Zij roemen, prijzen Hem!

Zij loven God in al zijn werk,
 Ja, Jezus als de Rots!
 Zoo spreken zij in vreemde taal
 De groote werken Gods.

Dat zijn de teekenen van dien dag,
 De wondren van dat feest;
 Geloofd zij 's Heeren groote naam,
 Geloofd die eeuwge Geest!

2. DE PINKSTERPREDIKING.

Ontzetting grijpt de menigte aan,
 Met twijfelmoedigheid;
 Men vraagt: Wat wil toch dit wel zijn?
 Men hoopt en vreest en strijdt.

De spotternij beschuldigt zwaar,
 Men hoont het werk van God;
 Onheiligen ontzien zich niet,
 En drijven daar den spot.

De jongren — zwijgen deze nu?
 o Neen! 't geldt Jezus, eer;
 't Is Petrus, die de stem verheft,
 Vol liefde tot zijn Heer.

Met kracht des Geestes aangegord,
 En door den Geest geleid,
 Verdedigt hij des Heeren zaak
 Met moed en wijs beleid.

Verklaart hun Joëls profetie,
 Wijst op den jongsten dag,
 Verkondigt hun wie Jezus is;
 Wijst op hun snood gedrag.

Het hoofddoel zijner prediking
 Is Christus, en het heil,
 Dat door 't geloof verkregen wordt,
 Uit liefde zonder peil.

Hij meldt zijn wonderkracht en léer,
 De macht door Hem betoond;
 Hij wijst op Gods bepaalden raad,
 Die Jezus leven kroont.

Hij schildert zijn verrijzenis,
 Door Davids woord gestaafd,
 Waarvan hijzelf getuige was,
 Hij, met dien Geest begaafd.

Hij spreekt van Zijn verhooging ook,
 Aan 's Vaders rechterhand;
 Hoe Hij dien Geest heeft ultgestort,
 Wat heil Hij bracht tot stand!

Dat was de Pinksterprediking,
 't Gelouterd Petrus-woord ;
 Geloofd die dierbre Heilge Geest,
 Geloofd van oord tot oord !

3. DE PINKSTERZEGEN.

Wat is de vrucht dier prediking,
 De zegen van dit feest ?
 Men is getroffen en geschokt,
 Verslagen in den geest.

»Wat, mannen broeders ! nu te doen P”
 Zoo vraagt 't verbrijzeld hart ;
 't »Bekeert u,“ klinkt uit Petrus mond,
 En balsemt zielesmart.

»Bekeert u, mannen ! wordt gedoopt
 In Jezus Christus' naam ;
 Ge ontvangt des Geestes gaven dan,
 Komt, loven we Hem tezaam !”

Het oog werd daar en toen verlicht,
 't Was droefheid, maar naar God ;
 Van zonden werden ze overtuigd,
 Zij smaakten heilgenot.

Zij namen 't Woord des Heeren aan,
 Bereidden zich ten doop,
 En wijdden zich nu Jezus toe,
 Hun Redder en hun Hoop !

Wat schaar daar wel behouden werd !
 Drie duizend in getal
 Geloofden, vonden daar een schat,
 Die eeuwig blijven zal.

O, onvergeetlijk Pinksterfeest !
 Wat blijdschap in 't gemoed
 Der jongren, en der gansche schaar,
 Wat was de Heere goed !

Dat was de zegen van dit feest,
 Dat was een rijke oogst ;
 Geloofd zij Vader, Zoon en Geest,
 Geloofd, gedankt op 't hoogst !

Die twee feesturen vlogen al weder voorbij, en met genoeggen herdachten onze Jakob en Lina dagen en weken daarna nog al wat er gesproken en behandeld werd. Dat was de eerste zondagschool, die zij bezochten, en niet ligt konden vergeten. Bij het verlaten van die gewijde plaats ontving ieder kind een lief boekje ; ook onze kinderen gingen niet zonder zulk een geschenkje naar de woning van oom. Hoe blijde kwamen zij daar aan ; wat zij gehoord hadden werd in huis nog eens herhaald, waarin oom en tante zich recht verheugden. Zij hadden niet te vergeefs dit feest bijgewoond. Vader en moeder moesten ook spoedig weten, hoe aangenaam zij dien tweeden Pinksterdag hadden doorgebracht. Zoo eindigde dan deze feestviering tot vreugde voor hen, die nooit zoo iets hadden gezien ; zoo was het Pinksterfeest nog nooit door hen gevierd. Geluk-

kige dagen! jammer, dat alles zoo snel voorbijging, en dat de tijd niet ver meer af was, dat Jakob en Lina naar Gelderland moesten terugkeeren.

V. BLIJDE HERINNERING.

Vader had geschreven, dat zijn zoon en zijne dochter nu tehuis moesten komen. En, hoewel men liever nog wat bij oom en tante was gebleven, toch murmureerden de kinderen niet. Tevreden over al het goede en de liefde, die zij hadden genoten, maakten zij zich weldra reisvaardig tot het vertrek naar de ouderlijke woning; zeer blijde waren zij, dat oom hen zou vergezellen, dit nam veel van het minder aangename bij hen weg, en verzoende hen met de terugreis. In goeden welstand traden zij na een voorspoedigen tocht de plaats hunner geboorte binnen, en nog weinige oogenblikken en de ouders zagen hunne kinderen weder met blijdschap in hunne woning terug. Zij hadden o zoo-veel te verhalen, en uit alles bleek, welk kinderlijk genot zij te L. hadden gesmaakt.

Nog vaak herdacht men die blijde dagen en ontmoetingen. Dankbaar herinnerden zij zich al wat gehoord en gezien was, en onvergetelijk bleef voor hen dat Pinksterfeest en die feestvreugde, waarin zij gedeeld hadden. Oom had

hun beloofd, dat zij een volgend jaar nog eens het bezoek mochten herhalen. Niet lang vertoefde oom bij zijn broeder en zuster; hij vertrok en liet tevens een aangename herinnering achter. Menigen avond hoorde men in die nederige stulp de volgende Pinksterbede door ouders en kinderen als eene gedachtenis aan de genoten vreugde hartelijk zingen op de liefelijke wijze van den 42sten psalm. Dezen zang hadden zij medegebracht.

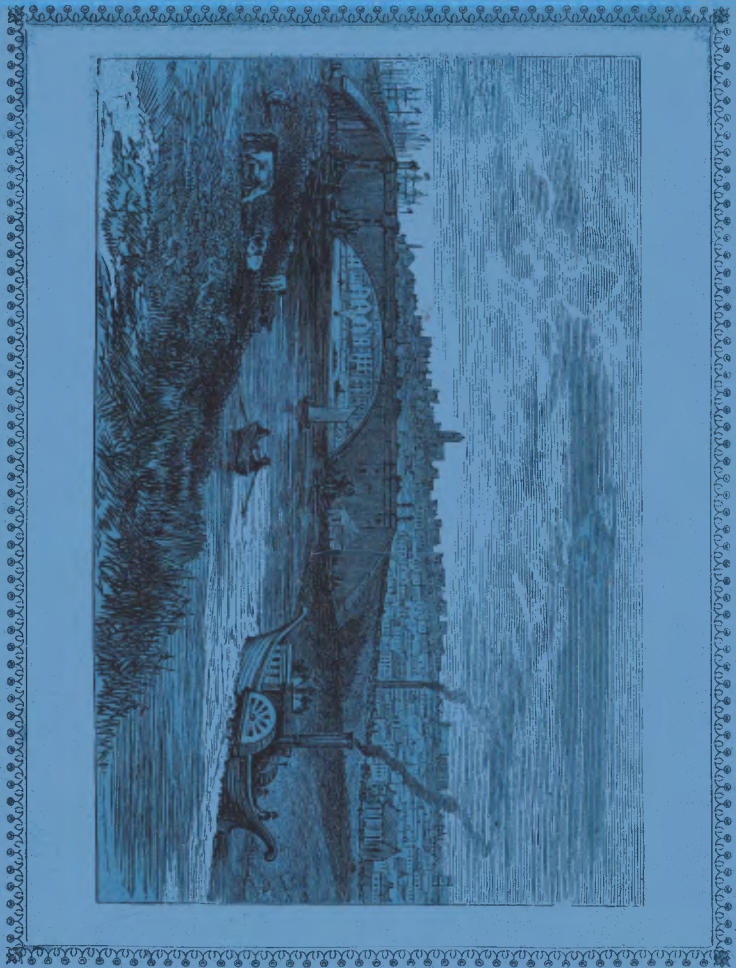
Och, wat baat mij al die vreugde,
 Al dat heerlijk feestgenot,
 Zoo ik mij ook niet verheugde
 In den Heiligen Geest, mijn God?
 Werk ook, Heilige Geest! in mij,
 Troost, verblijd en maak mij vrij;
 Dat zou onvergeetlijk wezen,
 En dan werd Uw Naam geprezen.

Och, al sprak ik alle talen,
 En al was mijn kennis groot;
 Kon ik roem en eer behalen,
 Zonder U was ik slechts dood.
 Wek in mij dat geestlijk licht
 Van Uw vriendlijk aangezicht;
 Dood in misdaën en in zonden,
 Wasch mij rein in Jezus' wonden!

Och, al kon ik mij verblijden
 In al 't schoone der natuur,
 Waarheen zou mij dit toch leiden,
 Zonder 's Geestes licht en vuur?
 Reinig mijn bezoedeld hart;

Voele ik om mijn zonden smart;
Heilge Geest! wil blijdschap geven
In mijn ziel en voor mijn leven!

Heilge Geest! wil in mij wonen,
Laat mijn hart Uw tempel zijn;
Dat mijn wandel dit moog' toonen,
Zij die door genade rein!
Wees mijn Trooster en mijn Schat
Op mijn doornig levenspad:
Kom, ei kom, o Geest van boven:
Dan zal Ik U eeuwig loven!

Amsterdamsche Stoomdrukkerij van Roeloffzen & Hübner.